

стово сж биле покорѣни отъ сарматите, които сж биле войнственъ пастушески (скотовъдски) народъ; дунавските славяне биле принудени да са покорятъ на келтогалските племена, а южните — сж биле завладани най-напредъ отъ гръците, а после отъ римляните. Гръците сж биле много поопасни отъ римляните, защото сж са старале не само да владѣятъ и да извличатъ полза отъ покорѣните народи, но и да ги огръчатъ. Така, наприкладъ, ние видиме, че дворѣтъ на Филипа Македонски е полугръцки, а неговиятъ синъ Александъръ е получилъ чисто гръцко образование и държалъ е въ дворѣтъ си едного отъ най-знаменитите за онова време гръцки философе. Разбира се, че любовта къмъ чуждите народности са появява само у оние хора, които живѣятъ по градовете и у които са явява потребность да вжрватъ напредъ или да са отдалечатъ отъ своето първоначално положение. Ако единъ народъ е развитъ баремъ колко-годе и ако у гражданете му са е появила вече народна гордость, то такавъ народъ са старае да развие своята собствена народность, своята народна книжевность и своятъ домашни напредокъ; а ако тоя народъ е още зеленъ, ако е грубъ и неразвитъ и ако е прелъстенъ отъ по-хитрите свои сжседни народи, то той скрива своето име и происхождение, срамува са отъ своята народность, презира своятъ собственъ баща, старае са да подражава на другите народности и става слѣпо орждие на чужденците. Ето защо още въ най-старите времена ние намираме въ тракийските и въ македонските градове гръци (гръкомане), които са наричатъ у гръцките